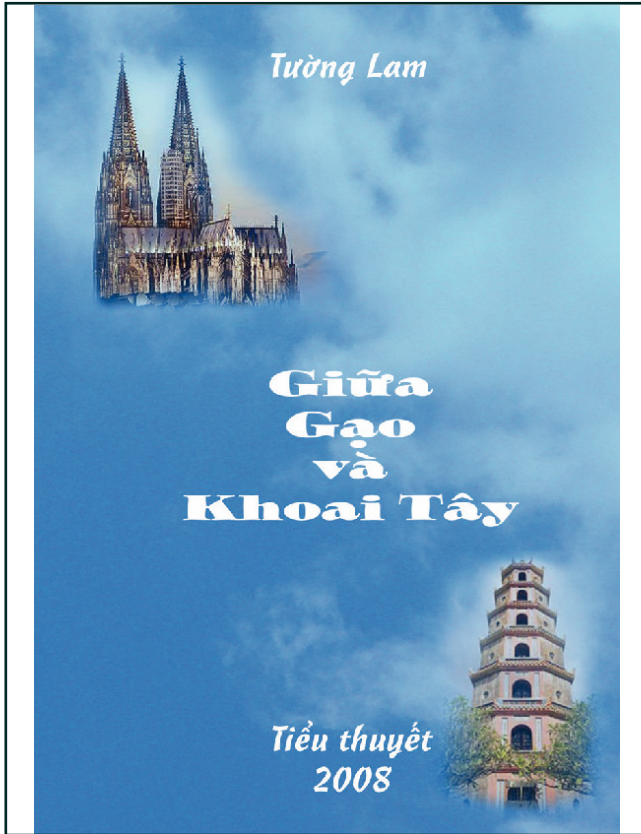

Tùng Lam (Autor)
Giữa Gạo và Khoai Tây

<https://cuvillier.de/de/shop/publications/1437>

Copyright:

Cuvillier Verlag, Inhaberin Annette Jentsch-Cuvillier, Nonnenstieg 8, 37075 Göttingen, Germany
Telefon: +49 (0)551 54724-0, E-Mail: info@cuvillier.de, Website: <https://cuvillier.de>

I

Rời khỏi bệnh viện trời đã âm u, mặc dầu mới bốn giờ chiều, Tiên cố gắng đạp xe nhanh về nhà để tránh cơn mưa đang đuổi theo nàng. Vừa dựng xe bên tường để mở cửa vào nhà thì cơn mưa trút xuống như thác đổ.

Cất xe xong, đi thẳng đến hộp thư như thường lệ, nàng vui mừng nhìn thấy nét chữ của mẹ trên phong bì, vội vàng đi vào nhà đọc thư mẹ. Theo thói quen, cứ hai tháng một lần mẹ gửi thư cho Tiên, và hằng tháng Tiên gửi thư cho mẹ, mặc dầu không có gì mới kể cho mẹ nghe nhưng tin rằng mẹ sẽ ấm lòng mỗi khi nhận được thư mình. Tiên cũng thông cảm với mẹ, tiền bưu phí Việt Nam quá đắt, mỗi lần gửi thư cho mình là mẹ mất đi một ngày chợ nên nàng không ngóng trông thư nhà mỗi lần mở hộp thư.

Vào trong nhà, Tiên vội vàng mở thư mẹ ra đọc:

Ngày 5 tháng 3 năm....

Tiên, con rất yêu quý của mẹ,

Mẹ đã nhận thư mới nhất của con cách đây hai hôm, được biết con và cháu An mạnh khỏe, việc làm của con tiến đều mẹ rất mừng. Mỗi lần mẹ nhớ đến con một thân một mình phải bươn chải nơi xứ lạ quê người, cháu An còn quá nhỏ dại, làm cho mẹ xót xa vô cùng mà mẹ không làm gì

được để giúp con khuya sớm, trái lại con lại còn gởi tiền về giúp đỡ mẹ và hai em, viết đến đây mẹ không cầm được nước mắt vì quá thương con, may có bà Lê giúp con lo cho cháu để con rảnh tay đi làm việc, mẹ mới yên tâm phần nào. Cầu mong cho con tìm được nguồn an vui bên đũa con còn bé dại và thoải mái trong công việc thường ngày, nhất là tìm được ý nghĩa của cuộc sống qua sự hy sinh, tận tụy giúp đỡ của con đối với bệnh nhân, đúng như lý tưởng mà con đã đạt tới.

Mẹ biết con không quên nhưng tiện đây mẹ cũng nhắc con, ngày 8 tháng 5 sắp đến, là Lễ Giỗ lần thứ mười của bố con, tuy con sống xa gia đình nhưng ngày ấy con hãy hướng về quê nhà với mẹ và hai em, tưởng nhớ đến bố của con, một người cha hiền lành nhân hậu đã lìa xa vợ con quá sớm, gởi xác trong rừng sâu nước độc. Mẹ cầu mong sớm được phép cải táng bố con, đưa bố con về an nghỉ bên ông bà nội ở Gò Vấp, khi đó mẹ mới thỏa lòng.

Em Phú làm việc xa nên thỉnh thoảng em mới về nhà cuối tuần. Em Nga thì cuối niên học này sẽ thi ra trường Sư Phạm, cầu mong cho em tìm được việc làm tại Sài Gòn để mẹ và em sống gần nhau trong chuỗi ngày còn lại của mẹ.

Mẹ cầu chúc cho con được dồi dào sức khỏe và luôn gặp may mắn trong cuộc sống, cháu An chóng lớn và khôn ngoan.

Mẹ gởi đến con muôn vàn nhớ thương và âu yếm hôn con và cháu ngoại yêu quý của mẹ.

Mẹ của con.

Đọc xong, cầm chặt thư mẹ trong tay, Tiên trầm ngâm ngồi nhìn ảnh bố treo trên tường. Nhớ lại ngày nào bố ra đi. Ra tới cổng, bố còn quay lại nhìn bốn mẹ con rồi nói:

- Em và ba con yên trí, anh chỉ đến trình diện và ở lại trong vòng ba ngày như máy phóng thanh đã loan báo, rồi trở về với em và các con ngay .

Mẹ khóat tay chào bố mà nước mắt tuôn trào. Bốn mẹ con thần thờ đứng nhìn theo cho đến khi bố đi khuất.

Nhưng không phải chỉ có ba ngày mà bố ra đi biệt, không ngày về !

Ngày ấy Tiên được mười lăm tuổi, mới vào trung học đệ nhị cấp, nếu không có ngày 30 tháng 4 năm 1975 Việt Cộng cưỡng chiếm miền Nam Việt Nam thì mọi việc đều xuôi thuận, sau ba năm Tiên sẽ thi tú tài, tiếp đó vào đại học và bốn năm sau tốt nghiệp đại học đúng như thời gian ấn định. Tiên thuộc hạng học sinh ưu tú, gia đình khoa bảng, không lý do gì mà không thành đạt theo ý muốn. Trái lại, từ ngày đó Tiên đã gặp bao nhiêu khốn đốn, bị xếp vào hạng " con ngụy " thuộc thành phần " bất hảo " nên phải gián đoạn việc học một năm để đi làm nhân công trong hãng dệt, may mà mẹ Tiên là giáo sư trường trung học nên dạy kèm cho Tiên vào mỗi buổi tối, đồng thời đấu tranh cho Tiên được tiếp tục đến trường, nhờ thế Tiên vẫn xong bậc trung học nhưng trễ đi một năm.

Số phận nàng đến đó cũng chưa yên. Trong lúc chờ đợi được nhận vào đại học còn bị cán bộ cao cấp đến nhà dụ dỗ, bảo rằng: chịu lấy ông thì sẽ xin cho Tiên được vào đại học và lo cho bố Tiên sớm trở về nhà. Tiên lấy ông ấy làm

chồng sao được, tuổi ông xấp xỉ bằng tuổi bố, bảo rằng chưa có vợ con thì ai mà tin được! Mẹ Tiên không tin vào lời hứa của lão cán bộ sở khanh kia, mà quyết tâm tranh đấu cho con mình có chỗ học, bà tin rằng không chóng thì chầy bố Tiên sẽ trở về nhà, tuy ông là sĩ quan quân lực Việt Nam Cộng Hòa, thuộc thành phần "ngụy quân", ông làm Giám Đốc Trường Thiếu Sinh Quân, một nhà giáo trong suốt mười lăm năm tận tụy với học sinh, không để lại một tiếng xấu, cũng không đảm nhận một nhiệm vụ gì ác ôn để phải kéo dài cuộc sống trong trại cải tạo, bà tin chắc một thời gian ngắn ông sẽ trở về với gia đình, nhưng càng trông càng mất! Tiên cũng không được nhận vào đại học vì đòn trả thù của tên cán bộ kia, từ dụ dỗ đến hăm dọa mỗi lần ông ấy gặp Tiên. Cuối cùng mẹ Tiên đành gom góp hết tài sản còn lại để lo cho Tiên vượt biên tìm tự do, sống một cuộc đời nhân bản hơn.

Tiên định cư tại Cộng Hòa Liên Bang Đức được ít lâu, đang theo học khóa Đức ngữ thì được tin bố qua đời trong trại tập trung cải tạo. Nàng quá đau khổ đứng trước sự mất mát quá lớn lao, một thân một mình trên xứ lạ quê người nàng không biết chia sẻ vui buồn với ai! Nhìn đến tương lai quá đen tối, nàng đành quyết tâm dồn hết ý chí và nghị lực để vươn lên cho xứng công mẹ đã bỏ hết tài sản lo cho mình vượt biên.

Việc trước tiên là học Đức ngữ vì đó là chìa khóa thành công sau này trong vấn đề hội nhập. Sau khóa Đức ngữ sẽ thi vào ngành y tá, hợp với sở thích và tương đối việc học không kéo dài lâu lắm, vì thế ngoài giờ học Đức ngữ nàng

còn trau dồi tiếng Đức qua sách vở, báo chí. Cũng may cho nàng là có Mai ở chung trại. Tiên quen Mai từ ngày mới đặt chân trên nước Đức, dần dần xem nhau như chị em, Mai kém Tiên hai tuổi nhưng cùng một chí hướng là lấy việc học làm trọng, cả hai được xếp chung lớp Đức ngữ, hai chị em dắt dìu nhau mỗi khi gặp khó khăn về việc học. Bà Lê mẹ của Mai thấy vậy cũng yên tâm, với đi phần nào sự lo lắng khi nhìn thấy cuộc sống quanh mình đều xa lạ, từ tiếng nói đến phong tục tập quán, mà số tuổi bà đã cao không dễ gì hấp thụ được, khả năng của bà cũng không thể nào giúp con bà thăng tiến. Chồng bà là sĩ quan không quân, bỏ xác trên chiến trường trong trận giao tranh tại Sóc Trăng, năm tháng trước biến cố 30.4.1975 xảy ra, để lại hai mẹ con trong thời kỳ chiến tranh Việt Nam đang sôi sục, mà Mai khi ấy mới mười ba tuổi.

Trước khi rời trại tị nạn bà Lê bàn với Tiên xin cấp nhà xã hội gần nhau để lui tới với nhau cho với đi sự lạc lõng trong tuổi già của bà. Tiên sống cô đơn trên xứ lạ quê người cũng cần có người lớn nâng đỡ tinh thần hoặc săn sóc trong lúc đau ốm, vì thế Tiên làm theo ý bà Lê.

Sau khóa Đức ngữ Mai theo lớp dự bị vào đại học ngành xã hội, Tiên thi vào trường y tá để sớm có nghề nghiệp bảo đảm tương lai và giúp đỡ mẹ và hai em còn sống tại quê nhà.

Trong dịp liên hoan Tết Nguyên Đán tại thành phố Frankfurt, Tiên gặp Tân, sinh viên Việt Nam sang Đức du học ngành cơ khí trước biến cố 30.4.1975. Tân sinh trưởng trong một gia đình giàu có, bố mẹ là thương gia. Tân, con

trai đầu trong số ba anh em một trai hai gái nên được bố mẹ cưng chiều. Tánh tình Tân hiền lành dễ mến, sống ẩn dật, ít lui tới với bạn bè, chàng có tự ti mặc cảm vì cảm thấy bị hụt hẫng, sau biến cố 30 tháng 4 không còn được gia đình chuyển ngân hàng tháng, phải sống vào tiền phụ cấp của đại học. Sau ba năm, hai lần chàng không đỗ kỳ thi giữa thời gian học nên bị loại ra khỏi ngành cơ khí. Buồn rầu chán nản, chàng lại xin đổi ngành điện tử, vừa đi làm việc vừa đi học nên cuộc sống chật vật, các kỳ thi không mang lại kết quả khả quan như mong muốn. Trong thời gian này Tân gặp Tiên và đem lòng cảm mến. Chàng lớn hơn nàng bốn tuổi, bị cuốn hút bởi dáng điệu đoan trang, bản tánh tự tin và lối sống khuôn khổ của nàng. Chàng cảm thấy có điểm tựa mỗi lần trao đổi câu chuyện với Tiên, và nhận thấy nàng mang đến cho mình nếp sống quy củ, bù đắp cho chàng những gì bấy lâu nay cảm thấy thiếu thốn nên quyết tâm theo đuổi nàng. Tân hứa với Tiên sẽ cố gắng vượt qua mọi khó khăn để đi đến thành công trong việc học. Lúc đầu chàng thực hiện đúng lời hứa ấy, Tiên cảm động nên tiếp tục nâng đỡ tinh thần, khuyến khích chàng tiến tới đích cuối cùng.

Một hôm Tân ngộ ý muốn cưới Tiên. Sống trong hoàn cảnh cô đơn, Tiên cũng vừa học xong, có việc làm bảo đảm tương lai nên cũng nghĩ đến việc lập gia đình. Tiên nhận lời.

Lễ Cưới được tổ chức đơn giản, trong bầu không khí thân mật giữa bạn bè. Bà Lê mẹ của Mai đứng làm chủ hôn đại diện cho cả hai họ vì thân nhân đôi bên còn sống tại Việt Nam. Hai năm sau Tiên sanh bé trai đặt tên An. Trong thời gian sống chung Tiên mới khám phá ra bản tánh của

Tân, một người đàn ông biếng nhác, thiếu nghị lực và ý chí, trái ngược bản tánh của Tiên. Tân càng ngày càng lơ là bỏ bê việc học hành rồi dần dần chấm dứt. Chàng không tìm được việc làm vừa ý vì không có một mảnh bằng trong tay nên suốt ngày ở nhà. Phần có mặc cảm sống nhờ vợ, phần không thỏa mãn với cuộc sống buông thả của mình nên đâm ra cau có, lúc đầu Tiên còn chịu đựng được, dần dần đi tới việc cãi vả rồi đi đến ly dị, khi ấy An mới tròn một tuổi.

Bà Lê xót xa đứng nhìn cảnh gia đình Tiên đổ vỡ, bà thấy rõ nguyên nhân của sự đổ vỡ này, một bên sống trong khuôn khổ với tinh thần trách nhiệm và tự lập, một bên sống bê tha biếng nhác. Bà thương yêu Tiên và bé An như con và cháu ruột của bà, nên tình nguyện trông nom bé An mỗi ngày cho Tiên rảnh tay đi làm việc, dần dần cuộc sống mới của Tiên trở lại bình thường. Cứ sáng sớm Tiên đưa bé An sang gửi bà rồi đi làm, đến chiều tối sau giờ làm việc lại đón bé An về nhà, hôm nào Tiên phải trực đêm ở bệnh viện thì bé An ngủ lại nhà bà Lê.